

Špela Borko

KAM JE NAŠA ZGODOVINA ŠLA*(Opozorilo: kdor se bo ob koncu članka čutil užaljenega, si je za to sam kriv.)*

Vrednost ferajna daleč presega brezplačne vrvi in opremo ter četrtkovo poceni pivo, to vsi vemo. A obsednost vsega, kar se skriva za kolonami katastra, v kovinskih omarah in slikah po stenah bunkerja, je novo prispelemu Matičarju pogosto prikrita. Naj opišem mojo misel na primeru vsem poznanega BaCila.

BaCil, duet za katerega nikoli ne vem kateri je Ba in kateri Cil, sposoben najbolj nagravnega podjebavanja nedolžnih ferajnovcev na listi in na sestankih. Sama sebe imenujeta »notorični zajebant in nadojebanec«, ljudje so doživljali živčne zlome ob njunih velemostrovinah zabijanja žeblic na boleče glaviče, nekateri so celo zapustili mailing listo – zgolj zaradi dveh oseb od vseh "nekonfliktnih" 100 in več članov. Ob začetku svojega Matičarstva sem ju poznala zgolj v tej luči, kot dva ostarela zajebanta, ki se jima je bolje izogniti in ostati pod zaznavo njunega radarja, da ja ne bi našla vzroka, da najdeta šalo na moj račun. Potem pa se je zgodilo razsvetljenje. Ob neki predstavitvi fotografij po sestanku, se je, mislim da Cil (ali pa Ba?), oglasil in povedal nekaj nadvse pametnega z veliko informacije. Ne spomnim se drugega, kot da je bila arheološka tematika in da sem bila blazno presenečena nad tem, da slišim nekaj zanimivega in pronicljivega iz ust BaCila. Potiho sem vprašala soseda, kaj se je ravno zgodilo in izvedela, da sta bojda oba šolana in kar uspešna človeka. To je bilo pravo razsvetljenje, sploh ker sem nekaj časa pa že hodila na sestanke in nikoli nisem pomislila, da se za dimno zaveso prdcev in šal skriva še kaj drugega. V veliki meri sta si za to sama kriva, saj dandanes iz njunih ust redko sliši modro misel, ki ni namaščena z vseh strani, če se ravno ne spraviš pogovarjat z njima. Čemur se novopristopniki – in predvsem novopristopnice –, verjemite, nadvse izogibaj(m)o. Nov uvid v skrivna prostranstva večplastnosti dotičnega para sem dobila ob prebiranju starih *Glasov podzemlja*. Ko ugotovim, kako jima je v resnici ime (kot nalašč imata oba neko čudno kombinacijo meni čudnih imen in priimkov) odkrijem, da je Cil napisal kar nekaj prispevkov in ima celo registriranih 6 jam. Hm, torej je vsaj eden od njiju kdaj celo šel v jamo. Ko pogledam malo bolje, vidim, da je tudi urednik in avtor dobršnega dela mojega svetega pisma *Ne hodi v jame brez glave*. Torej je verjetno dal skozi več kot le 6 jam? Zanima me ozadje razkola z zvez(d)niki in spet se pojavi isto ime, celo kot predsednik društva. Ne bom mu pisala biografije, ker bo še mislil, da mi je všeč, pa tudi zanemarjam Ba-ja, ker sem o njem našla manj informacij. Želela sem vam samo predstaviti korak, ki me je pripeljal do razmišljanja o pomanjkljivostih ustnega izročila in potrebi po zavedanju naše zgodovine. Kako boš drugače lahko vsaj približno razumel, da se odrasla oseba lahko obnaša kot skujan otrok, ker se ji pri bodisičem ne prizna vrednosti, ki jo je doprinesla k neki skupnosti? Težko je sfiltrirati, kdo je težak karakter, a ima kdaj prav, kdo je obupen egotrip, pa ima celo rahlo osnovo

za to in kdo je preprosto osel. In ogromnih egov z občutljivimi dušicami, ki jih rani vsak namig na nepošteno obravnavo, imamo na našem društvu še pa još. Tako, zdaj sem užalila vse, ki se vas užaliti da (če ste se seveda prepoznali, če se niste, vas je pa kdo drug), zdaj pa bom vrgla še finalno bombico.

Kje je monografija???

Smo društvo, ki obstaja že vse od davnega leta 1910, ko je bila moja praprababica še mlado dekle in je bila električna po vaseh mali čudež. A vendar več od zavednega ponosa, ki ga kaj kmalu privzame vsak pravi Matičar, ne premoremo. Tako imenovani intelektualni ferajn, kar dostikrat slišim, boljši od nekih seljakov, ki nimajo pojma, kaj šele članov. Neimenovani seljaki so izdali debelo buklo, v kateri nam ob neki jami ne pripisujejo dosežkov, ki bi nam jih morali, a več kot zdravega slovenskega razburjanja ob pivu ne zmoremo. Kje je vzrok za to, da se o izdaji monografije govori, odkar sem prvič prestopila prag ferajna, da ideje o tem segajo v leta pred 100-to obletnico, da so bili odbori in uredništva in karsizebodi že večkrat sklicani, da obstaja nešteto strani napisanega, a jaz, nevedno dekle, ne morem odpreti knjige iz katere bi izvedela, čemu sem se pravzaprav priključila, kako se je začelo in kam gre? Na spletni strani imamo ogromno informacij, iz *Glasov Podzemlja* sem dobila vpogled v dogajanja in osebnosti, a če želim nadležnemu seljaku pokazati, kaj mi imamo, ga lahko peljem zgolj v našo jamo, ne morem pa mu pokazati naše zgodovine.

Sama si, mogoče naivno, neuspeh pri pripravi monografije razlagam z dvema faktorjema. Prvi je faktor prostovoljstva; na koncu dneva je vse kar počnemo, vse kar napišemo in vse kar uredimo, narejeno v našem prostem času. Če nas na začetku žene idealistična želja po ustvarjanju, po sodelovanju in po uresničevanju skupnih ciljev, vsak v neki točki preseže meje svojih zmognosti – bodisi časovnih, finančnih ali drugačnih. In ker nima nad seboj palice ali korenčka, je lažje vse skupaj prepustiti času.

Drugi, pomembnejši faktor, pa je že omenjeni Karakter: ogromni intelekt, ki ste, meni nepojasljivo, kot majhni otroci, žrtve lastnih čustev. Namesto, da bi iskali skupni cilj, se (znotraj Društva!?) vlečejo antične zamere in prepiri, vsak trmasto vleče v svojo smer in le njegova smer je zagotovo prava. Najtežja stvar na svetu je komunikacija z vami, ki imate veselje vedenj in izkušenj, pa jih neumorno skrivate v pajčevinah, namesto, da bi pogoltnili pol stoletja stare cmoke in sodelovali. Ta način se prenaša iz roda v rod in Karakterji se množijo tudi med mladimi. Vsi veste povedati, kaj bi dober urednik moral imeti, česa nebi smel imeti, kdo absolutno ni primeren za to vlogo in kdo je primeren pa nima časa ali volje, kdo mora kaj napisati, kdo je napisal preveč, kdo sploh ne zna pisati ter kdo je

pogledal čigavi pod kiklo. Mnenja se krešejo, Karakterji brusijo nože, nove zamere vznikajo, naše bukle pa ni.

In zgodovina se ohranja ter preoblikuje skozi pripovedke ob tabornem ognju, kar je odlično – a ne dovolj. Življenje je kratko in res si želim, da bi še pravi čas najstarejši in malo

manj stari Člani predali preteklost tega lepega društva nam, ki bomo zato mogoče malo bolj pazljivo pisali prihodnost. Konec koncev, kako vedeti, če nimajo vsi JJ-ji in ASS-ji navsezadnje le prav, če živi spomin na pretekle borbe in uspehe zgolj ob flaši koreninice?

Avtor fotografij: Marko Simić

Pripis urednice: Hvala Ciletu in Bajsiju za posredovanje fotografij, čeprav so uporabljene v čudne in njima nepoznane namene.